

LIUDYTI TIESĄ

VII Velykų sekmadienis / C

Homilija

1. Brangūs broliai ir seserys, artėjame prie Velykų laiko viršūnės – Šventosios Dvasios atėjimo per Sekmines.

Paskutinių trijų sekmadienių ir šiokiadienių evangelinės ištraukos sutvarkytos taip, kad mus rengtų Sekminėms. Tos ištraukos – tai Kristaus įvairios kalbos mokiniams. Ir šiandien mums pateikiama viena iš tų kalbų, šįkart jau paskutinė ir skirta Tėvui.

Ir todėl galime klausti, kaip ši kalba mus gali rengti Sekminėms?

Įdėmiau pažvelgę, galime pamatyti, kad dažniausiai joje minimas žodis yra „viena“ arba „vienybė“. Kristaus galutinis tikslas, regis, yra troškimas, kad pasaulis įtikėtų, jog jis yra Tėvo siųstas atskleisti pasauliui tiesą – kad Tėvas žmones myli taip, kaip jis myli savo viengimį Sūnų.

Tačiau jo pirminis tikslas – kad *mokiniai gyventų tarpusavio santarvėje ir vienybėje*. Tokioje vienybėje, kokia yra tarp Tėvo ir Sūnaus. Nes tik tuomet pasaulis gali įtikėti, jog Kristus yra Tėvo siųstasis.

2. Troškimas, kad mokiniai būtų viena yra Raštų išsipildymas, nes tai troškimas, kad mokiniai ir tie, kurie per juos įtikės, sudarytų naujosios sandoros mesijinę tautą. Jėzus trokšta, kad mokiniai siektų išganymo ne pavieniui, o susijungę į tautą.

Tai Raštų išsipildymas, nes Dievas išsirinko savo tauta izraelitus, sudarė su jais sandorą ir palaipsniui juos mokė, istorijos bėgyje apreikšdamas jiems save bei savo valios planą ir pašvęsdamas juos sau.

Tačiau visa tai tebuvo naujosios, Kristuje įvykdysimos sandoros figūrinis pavaizdavimas.

„Tikėkit manimi, ateina dienos, kada sudarysiu naują sandorą su Izraelio namais ir Judo namais. [...] Įdiegsiu juose savo įstatymą, įrašysiu jiems jį į širdį. Tada aš būsiu jų Dievas, ir jie bus mano tauta. [...] Visi, maži ir dideli, pažins mane, – tai Viešpaties žodis“ (Jer 31, 31–34).

Kristus įkūrė tą naująją sandorą, o tikintieji Kristų, gyvojo Dievo žodžiu yra atgimę ne iš gendančios, o iš negendančios sėklos (plg. I Pt 1, 23),

ne iš kūno, o iš vandens ir Šventosios Dvasios (plg. Jn 3, 5–6),

tampa „išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, įsigytoji liaudis“, kuri seniau buvo „ne tauta, o dabar Dievo tauta“ (I Pt 2, 9. 10).

Ši mesijinė tauta turi savo *galvą* – Kristų.

Ji turi savo *būseną* – tai Dievo vaikų, kurių širdyse kaip šventovėje gyvena Šventoji Dvasia, orumas ir laisvė.

Ji turi savo *įstatymą* – tai naujas įsakymas mylėti taip, kaip pats Kristus mus mylėjo (plg. Jn 13, 34).

Galiausiai ji turi *tikslą* – toliau plėsti paties Dievo pradėtą žemėje Dievo karalystę, kol jis pats ją atbaigs amžių pabaigoje, kai pasirodys Kristus, mūsų gyvenimas (plg. Kol 3, 4).

3. Pamenu vienos moters liudijimą. Ji buvo diplomatė, kas keli metai turinti keltis vis į kitą šalį. Toks nepastovumas ją privertė susimąstyti apie savo tautinį tapatumą. Ji savęs klausė: kaip man suvokti savo tautinį tapatumą? Su kuo man tapatintis? Ir vieną dieną, sako ji, užėjau į vieną bažnyčią. Ir staiga suvokiau iki tol nesuprastą dalyką, supratau, kad *pirmoji mano tauta yra Bažnyčia*. Galiu ją rasti kiekvienoje šalyje, kurioje apsigyvenu.

Brangūs broliai ir seserys, kaip mes galime ruoštis Sekminėms?

Turbūt pirmiausia siekdami sąmoningai tapatintis su mesijine Dievo tauta – Bažnyčia.

Sąmoningai tapatintis su jos *galva* – Kristumi.

Sąmoningai siekti šios tautos *būsenos* – mūsų kaip Dievo vaikų orumo ir laisvės.

Sąmoningai laikytis naujojo *įsakymo* mylėti kitus, kaip Kristus mus myli, nes tik iš šio įsakymo laikymosi galima atsiliepti į Kristaus troškimą: „Tegu jie bus viena“.

Galiausiai sąmoningai siekti šios tautos *tikslo* – perteikti Kristaus tiesą pasauliui.

Po Kristaus kiekvienas krikščionis turėtų pasakyti: „Atėjau į pasaulį, kad paliudyčiau apie tiesą“. Ši tiesa – tai beribė Dievo meilė žmonijai.

Br. Lukas Skroblas OSB